

SOPHIA IN DE KOESTRAAT

Dit is de geschiedenis van Mietje en van Sophia Karwotchka en van Jacoba, ja, van Jacoba toch ook; een kleine onbelangrijke historie maar hoe donker greep ze door.

Juffrouw Mietje leeft met haar dienstbode in het huis in de Koestraat. Klein stadje, stadje geenszins zonder geestelijke wrijving en ook nog liefdadig, ziet het goedkeurend aan. Zijn er ooit liever, onschuldiger oude meisjes dan juffrouw Mietje en de dienstbode Jacoba geweest?

Dan valt als een meteor Sophia Karwotchka uit de lucht. Ze is er reeds, zoo maar neer gezegen in de gedegen salon; ze heeft als een zoete engel gelachen, maar niet tot geluk. Bleeke bannelinge uit ver Rusland en wonder der schepping, wat heeft ze nou heelemaal aan, haast niets: twee zwart satijnen lapjes, Sophia, ze is er niet half mee bedekt; koud en wreed, is de schijn ten allen tijde met haar, lijkt ze oneindig teeder, oneindig charmant. Hier in de Koestraat beteekent het consternatie en emotie; bij juffrouw Mietje loopen de koude rillingen zoo maar over den rug. Zou die nicht, zou die dame ook luizen overbrengen, dikke volgevreten luizen van 't Siberische front; ze zetten haar op 't eiland van een karpetje. Toch is deze Sophia Karwotchka een geschenk.

En hoe onfeilbaar werkt dat eerste diner; neen, kleren heeft ze natuurlijk niet veel, ze weet zich te redden; Sophia heeft dien avond uit lapjes en todjes een gewaad gevoegd van enkel gratie; daarin verschijnt ze bloesemteer en van de wereld niet meer. Aan een zwart lint hangt een kruis van oud wit ivoor, dat is haar symbool. Sophia, dat is magerte opgevoerd tot idylle, glad velletje over de botjes getrokken; Sophia, dat is niets schier dan oogen en iets ijls dat verschiet.

Bij de vermecellisoep kan Mietje het net nog verwerken, maar achter de tafel, wat denkt wel die meid. Haar naam is Jacoba en dat is zoo eerbaar, maar wie schonk die meid dat foezelig doelmatig gebaar, dat gelige, schelige weggijken der oogen, die kale bekrompen schedel door het weinige haar. Wat denkt Jacoba, de dienstbode ervan? Sophia frons het kleine wreede neusje, kraakt rustig amandelen, biedt Mietje de philippine. Jacoba, de dienstbode heeft niet noodig te denken, Godlof.

Bij de ossenhaas begint Mietje te vermoeden: er is iets vreemds met deze Sophia, het is net soms of even een hand . . . dan valt een schaduw op 't engelrein gelaat.